

כנס מיוחד

הישיבה המאתיים-ושלושים-ושתיים של הכנסת השבע-עשרה

יום חמישי, י' באייר התשס"ח (15 במאי 2008)

ירושלים, הכנסת, שעה 14:04

ישיבה מיוחדת של הכנסת לכבוד נשיא ארצות-הברית של אמריקה, הוד מעלתו

ג'ורג' וו. בוש, והגברת לורה בוש

נשיא ארצות-הברית של אמריקה ג'ורג' וו. בוש:

(נושא דברים בשפה האנגלית; להלן תרגומם הסימולטני לעברית):

תודה רבה. הנשיא פרס, ראש הממשלה, גברתי יושבת-ראש הכנסת, תודה רבה לך על כך שאת מקיימת את המושב המיוחד הזה, נשיאת בית-המשפט העליון הגברת בייניש, מנהיג האופוזיציה מר נתניהו, חברי כנסת ואורחים נכבדים, שלום. לורה ואני מאושרים להיות שוב כאן בישראל. אנחנו נפעמים לנוכח הטקסים והחגיגות של היומיים האחרונים, והיום לכבוד הוא לי לעמוד כאן לפני אחד מבתי-המחוקקים המהוללים, הגדולים, הטובים והדמוקרטיים ביותר בעולם ולשגר את איחולי העם האמריקני במלים אלה: (בעברית) יום עצמאות שמח.

(מחיאות כפיים)

היו"ר דליה איציק:

תודה רבה. חברים, אני מבקשת גם מהאורחים: גם במחיאות הכפיים – במידה.

נשיא ארצות-הברית של אמריקה ג'ורג' וו. בוש:

(נושא דברים בשפה האנגלית; להלן תרגומם הסימולטני לעברית):

תודה. זכות גדולה היא זו, ונדירה, לנשיא אמריקני לנאום בכנסת. אומנם ראש הממשלה אמר לי שנדיר עוד יותר הוא שאדם אחד מדבר ברגע מסוים, ולא יותר...

אני רק מצטער שאחד ממנהיגי הדגולים ביותר של ישראל אינו כאן כדי לחלוק את הרגע הזה – לוחם, איש שלום, ידיד יקר. תפילותיו של העם באמריקה נשואות לשלומם של אריאל שרון.

(מחיאות כפיים)

התכנסנו כדי לציין אירוע היסטורי. לפני 60 שנה הכריז דוד בן-גוריון בתל-אביב על עצמאותה של מדינת ישראל, אשר נוסדה על בסיס זכותו הטבעית של העם היהודי להיות אדון לגורלו. ההמשך היה לא רק הקמתה של מדינת חדשה, אלא למעשה גם הגשמתה של הבטחה עתיקת יומין אשר ניתנה לאברהם, למשה ולדוד: מולדת לעם הנבחר – ארץ-ישראל.

(מחיאות כפיים)

כעבור 11 דקות, בהנחיית נשיא ארצות-הברית דאז, הארי טרומן, זכתה ארצות-הברית להיות המדינה הראשונה אשר הכירה בעצמאות ישראל.

ובציינו את יום השנה לאותו יום, אמריקה גאה להיות בעלת-הברית הקרובה ביותר לישראל וידידתה האמיצה ביותר.

(מחיאות כפיים)

הברית בין שתי הממשלות שלנו לא תופר, אך יסודות הידידות הללו עמוקים אף יותר מאותה ברית, מחוזה או הסכם כלשהו. יסודותיה נעוצים ברוח המשותפת, בספר הספרים, בנבכי הנפש. כאשר ירד ויליאם ברדפורד מה"מייפלאוור" בשנת 1620, הוא ציטט את הנביא ירמיהו: ונספרה בציון את מעשי ה' אלוהינו. מייסדי מדינתי ראו ארץ מובטחת חדשה והעניקו לערים שם שמות כמו בית-לחם וכנען החדשה, וברבות הימים הפכו אמריקנים רבים להיות תומכים נלהבים במדינה היהודית.

מאות שנים של סבל והקרבה חלפו לפני שהתגשם החלום. העם היהודי סבל את זוועות הפוגרומים, את הטרגדיה של המלחמה הגדולה ואת זוועות השואה, שאלי ויזל כינה אותה "ממלכת הלילה". אנשים חסרי נשמה נטלו חיים ופירקו משפחות, אך לא עלה בידם להפקיע את הנשמה מן העם היהודי, וגם לא להפר את הבטחת האל.

(מחיאות כפיים)

כאשר יצאה הבשורה בדבר הקמתה של מדינת ישראל, גולדה מאיר, אשה ללא חת אשר גדלה בוויסקונסין, לא היתה יכולה שלא לבכות. מאוחר יותר אמרה: במשך 2,000 שנה ייחלנו לגאולה, והנה הגיעה אותה גאולה. היא כה גדולה וכה אדירה, שאי-אפשר לתאר אותה במלים.

שמחת העצמאות נתקלה בקרבות עזים ובמאבק אשר נמשך שישה עשורים, אבל למרות אותה אלימות, וחרף האיומים, בנתה ישראל דמוקרטיה משגשגת בלב ארץ הקודש. קיבלתם לתוכם מהגרים – עולים – מארבע קצוות תבל; בניתם חברה חופשית ומודרנית המושתתת על אהבה לחירות, על אהבת הצדק ועל כבוד האדם; עמלתם בלא לאות לקידום השלום ונלחמתם באומץ לב למען החירות.

מדינתי מעריצה את ישראל, ולא רק על זאת; כאשר אנחנו, האמריקנים, מתבוננים בישראל, אנו רואים את הרוח החלוצית אשר חוללה נס חקלאי וכעת מחוללת נס בתחום הטכנולוגיה; אנו רואים אוניברסיטאות מהשורה הראשונה; אנו רואים מדינה שהיא מנהיגה עולמית בתחומי העסקים, החדשנות והאמנויות; אנו רואים משאב חשוב יותר מנפט או מזהב – כשרון ונחישות של עם חופשי המסרב לתת למחסום כלשהו לחבל בהגשמת הגורל שהוא שואף אליו.

זכיתי לראות את ישראל מקרוב, לראות את אופיה – נגעתי בכותל המערבי, ראיתי את השמש המשתקפת בכינרת והתפללתי ב"יד ושם". הבוקר ביקרתי במצדה – אתר המנציח באופן מעורר השראה את אומץ הלב ואת ההקרבה. באתר היסטורי זה החיילים הישראליים נשבעים אמונים: "שנית מצדה לא תיפול". אזרחי ישראל, שנית מצדה לא תיפול, וארצות-הברית של אמריקה תעמוד לצדכם תמיד.

(מחיאות כפיים)

יום עצמאות הוא זמן נאות להרהר בעבר, וגם הזדמנות להסתכל לעתיד. כאשר אנו מתקדמים לקראת העתיד, ינחו את הברית בינינו עקרונות ברורים, ואמונה משותפת המעוגנת בטוהר מוסרי, שאינה מושפעת על-ידי משאלים למיניהם או על-ידי דעתן המתעתעת וההכפכה של אליטות בין-לאומיות. אנו מאמינים בערך המוחלט של כל איש, אשה וילד, ולכן אנו עומדים על כך שלכל אדם בישראל יש זכות לחיים נורמליים, טובים ושלווים, כמו לבני כל מדינה אחרת.

(מחיאות כפיים)

אנו מאמינים כי משטר דמוקרטי הוא הדרך היחידה להבטיח זכויות אדם, ולכן אנו מתייחסים בשאט נפש לעובדה שבארגון האומות המאוחדות נוטים להעביר החלטות נגד הדמוקרטיה החופשית ביותר בעולם ובמזרח-התיכון כשמדובר בגינוי על רקע הפרה לכאורה של זכויות אדם.

(מחיאות כפיים)

אנו מאמינים כי חופש, חופש הדת, הוא אחד מערכי היסוד של חברה תרבותית, ולכן אנו מגנים את האנטישמיות על כל צורותיה – הן בקרב אלה המגנים את ישראל בגלוי והן בקרב אלה המעלימים עין מכך. אנו מאמינים שאנשים חופשיים חייבים לשאוף לשלום ולהקריב למען השלום, ולכן אנו מצדיעים למנהיגי ישראל על החלטותיהם האמיצות.

אנו מאמינים גם שלכל אומה הזכות להגן על עצמה, ואין לאלץ שום אומה לשאת ולתת עם רוצחים הנחושים בכוונתם להשמדה.

(מחיאות כפיים)

אנו מאמינים כי פגיעה בחפים מפשע כדי לקדם מטרות אובייקטיביות היא דבר שאין להשלים עמו אף פעם ובשום מקום, ולכן אנו מאוחדים במאבק נגד הטרור ונגד הקיצוניות, ולעולם לא נרפה ולא נאבד מנחישותנו.

(מחיאות כפיים)

המלחמה נגד הטרור והקיצוניות היא האתגר המכונן של תקופתנו; אין מדובר רק בהתנגשות של צבאות. מדובר בהתנגשות של חזונות, במאבק אידיאולוגי גדול. מצד אחד אלה המגינים על אידיאלים של צדק ושל כבוד באמצעות ההיגיון הבריא והאמת, ומהצד האחר אלה שחזונם הוא צרות מוחין, אכזריות והשגת שליטה באמצעות רצח, הסתה, הפחדה והפצת שקרים. מאבק זה מתנהל בטכנולוגיה של המאה ה-21, אולם לב המאבק הוא למעשה הקרב עתיק היומין בין טוב ורע.

המרצחים טוענים שהם מקיימים את דרך האסלאם, אבל הם אינם אנשי דת; אדם המתפלל לאלוהי אברהם אינו יכול להצמיד חגורת נפץ לילד תמים, להניח פצצה במקום שבו אנשים יושבים לסדר פסח או להטיס מטוסים לתוך בתי משרדים מלאים בעובדים שלא עשו כל רע.

למען האמת, האנשים שעשו את המעשים הנפשעים הללו משרתים אך ורק את הרצון שלהם עצמם לשררה. הם אינם מקבלים את דבר האל, ובלבם שטנה מיוחדת כלפי כל מי שמגן על החופש, כמו האמריקנים והישראלים. זאת הסיבה לכך שבמסמך של הקמת ארגון ה"חמאס" מדובר על חיסול ישראל, וזאת הסיבה לכך שתומכי ה"חזבאללה" קוראים "מוות לישראל" ו"מוות לאמריקה". זאת הסיבה לכך שאוסאמה בן-לאדן מלמד את אנשיו שהריגת יהודים ואמריקנים היא אחת החובות החשובות ביותר, וזאת הסיבה לכך שנשיא אירן חולם על השבת המזרח-התיכון לימי הביניים ודורש את חיסולה של מדינת ישראל – את מחיקתה מהמפה.

יש אנשים טובים וישרים אשר אינם מסוגלים לתפוס את אותו העוול, את אותה החשכה, ומנסים לתרץ את המלים הללו. זאת תגובה טבעית אבל היא שגויה מעיקרה. כעדים לרוע ולרשע בעבר, אנו נושאים באחריות מוחלטת לקחת במלוא הרצינות את המלים הללו. היהודים והאמריקנים צפו בתוצאות ההתעלמות מדבריהם של מנהיגים אשר דוגלים בשטנה. זו טעות שאסור לעולם לחזור עליה במאה ה-21.

יש הסבורים שעלינו לשאת ולתת עם הטרוריסטים ועם הקיצוניים כאילו קיים איזה טיעון מתוחכם אשר ישכנע אותם שהם פשוט פעלו באופן שגוי. אנו שמענו את האשליה האווילית הזאת כבר בעבר. כאשר הטנקים הנאציים חצו את הגבול לתוך פולין ב-1939, הצהיר סנאטור אמריקני: אלוהים, אילו רק יכולתי לדבר עם היטלר, כל זה אולי היה נמנע.

עלינו מוטלת אחריות לכנות את הדברים בשמם, לומר כי מדובר בנחמה כוזבת של פייסנות והבלגה - דבר אשר ההיסטוריה הוכיחה אותו כשגוי מיסודו.

(מחיאות כפיים)

יש הטוענים שלו ניתקה ארצות-הברית את קשריה עם ישראל, כל בעיותינו במזרח התיכון היו נעלמות. זהו טיעון שחוק, המתבסס על התעמולה של אויבינו, אויבי השלום, ואמריקה פוסלת מן היסוד את הטיעון הזה.

(מחיאות כפיים)

אוכלוסייתה של מדינת ישראל היא אולי רק מעל לשבעה מיליונים, אבל כאשר מדובר בטרור ובמלחמה ברשע, מדובר ב-307 מיליון בני-אדם משום שארצות-הברית תומכת בכך.

(מחיאות כפיים)

ארצות-הברית תומכת בכך כשמדובר בהריסת מערך ארגוני הטרור ובסירוב לתת מקלט לקיצונים; אמריקה תומכת בכך כשמדובר בהתנגדות נחושה לשאיפות ההתחמשות הגרעינית של אירן. אם נאפשר למדינה זו, התומכת בטרור, להחזיק בנשק הקטלני ביותר בעולם – הרי שתהיה זאת בגידה בדורות הבאים. למען השלום, אל לעולם לאפשר לאירן להחזיק בנשק גרעיני.

(מחיאות כפיים)

בסופו של דבר, כדי לגבור במאבק הזה עלינו להציע חלופה תחת אותה אידיאולוגיה של הקיצונים. עלינו להציע מנגד את חזון הצדק והסובלנות, החירות והתקווה. ערכים אלה הם זכותם הטבעית של כל העמים, של כל הדתות בכל העולם, משום שמדובר במתת-אל. הגנה על זכויות אלה הינה גם הדרך הבטוחה ביותר להגן על השלום.

מנהיגים אשר נותנים דין-וחשבון לעמיהם לא ישאפו לאותו עימות מתמשך ולשפיכות דמים. אנשים צעירים שיש להם מקום בחברה שלהם וקול בעתידם לא ינסו למצוא נחמה ברדיקליזם. חברה שבה יכול האזרח להביע את צו מצפוננו ולעבוד את אלוהיו לא תייצא אלימות ולא תהיה לוחמת אלא שותפה לשלום. התובנה החשובה ביותר הזאת היא הלקח החשוב של המאה ה-20, וכעת מחובתנו להחיל את הלקח הזה גם על המאה ה-21. העבודה, המטלה הזאת, דחופה במיוחד כאן במזרח התיכון. עלינו לעמוד לצד אלה המנסים לנתן את הדפוסים הישנים של עריצות וייאוש. עלינו לתת קול למיליוני בני-האדם החולמים על חברה טובה יותר, חיי חופש. עלינו להתעמת עם אותה יחסיות מוסרית אשר צופה בכל צורות הממשל כאילו הן שוות-ערך ודנה בכך חברות שלמות לשעבוד. ומעל הכול, עלינו להאמין בערכים שלנו ובעצמנו בעוד אנו חותרים להרחבת דרך החירות והשלום.

העתיד הזה המושגת על שלום יהיה שינוי רדיקלי לעומת המזרח התיכון של היום, ולכן בעוד אנו מציינים 60 שנה להקמתה של מדינת ישראל, הבה ננסה לשוות לנגד עינינו את מדינת ישראל ואת האזור כולו בעוד 60 שנה. החזון הזה לא יתגשם בקלות וגם לא בתוך לילה. אנחנו גם יודעים שהוא ייתקל בהתנגדות אלימה מצד חלק מאויביו, אבל אם אנו ואם נשיאי העתיד והכנסות בעתיד יחליטו בנחישות להאמין באידיאלים הללו, הרי שנוכל להגשים את החזון.

והנה הוא: ישראל תציין את יום העצמאות ה-120 שלה כאחת הדמוקרטיות הגדולות בעולם - בטוחה ומשגשגת, מולדת לעם היהודי. העם הפלסטיני, תהיה לו מולדת, אותה מולדת שהוא חלם עליה וראוי לה - מדינה דמוקרטית אשר נשלטת על-ידי החוק, מכבדת זכויות אדם ודוחה את הטרור. מקהיר וריאד ועד לבגדאד וביירות אנשים יחיו בחברה חופשית ועצמאית שבה השאיפה לשלום תעוגן בדיפלומטיה, תיירות וסחר. אירן וסוריה תהיינה מדינות שוחרות שלום, והדיכוי יהיה רק זיכרון מעומעם מן העבר הרחוק. אנשים יוכלו להתבטא בחופשיות ולפתח את כשרונותיהם. "אל-קאעידה" ו"חיזבאללה" ו"חמאס" יובסו, בעוד המוסלמים בכל האזור מכירים בריקנות שבחזון הטרוריסטי ובעוול של מטרותיהם. המזרח התיכון יאופיין אפוא בסובלנות ואינטגרציה.

אין פירושו של דבר שישראל ושכנותיה יהיו בהכרח ידידים מקורבים, אולם כאשר המנהיגים באזור יתנו מענה לעמיהם, הם ימקדו את האנרגיות בבתי-ספר, בעבודה, ולא בהתקפות, בטילים ובמחבלים מתאבדים.

במהלך התמורה הזאת ייפתח בישראל פרק חדש שבו יוכל העם לנהל חיים נורמליים, וחזונם של הרצל ומקימי המדינה ב-1948 - חזון זה יתגשם בסופו של דבר. מדובר בחזון אמיץ, ויש הסבורים, יש שיאמרו שלעולם לא יהיה אפשר להגשימו. אבל, חשבו על מה שראינו בימינו שלנו. כאשר אירופה עסקה בהשמדה עצמית באמצעות מלחמה ורצח-עם, קשה היה להעלות לנגד עינינו יבשת אשר כעבור 60 שנה תהיה חופשית ותשכון בשלום.

כאשר טייסים יפנים יצאו למשימות התאבדות ופגעו בספינות מלחמה אמריקניות, לא היה אפשר לדמיין יפן אשר תהיה דמוקרטיה כעבור 60 שנה - עמוד תווך לביטחון באסיה ואחת מידידותיה הקרובות ביותר של אמריקה. וכאשר גלי הפליטים, המהגרים, הגיעו לכאן במדבר, חסרי-כול, מוקפים צבאות עוינים, כמעט לא היה אפשר להעלות על הדעת שישראל תהפוך לאחת המדינות המצליחות ביותר והחופשיות ביותר עלי אדמות.

אבל, כל השינויים הללו אכן התחוללו. אפשר אפוא לחולל שינוי גם במזרח התיכון, בתנאי שיקום דור חדש של מנהיגים אשר יהיה לו האומץ להביס את אויבי החירות, לקבל החלטות אמיצות ולעמוד איתנים על קרקע הערכים האוניברסליים.

לפני 60 שנה, ערב הקמתה של מדינת ישראל, נעצרו החיילים הבריטים האחרונים שיצאו מירושלים ליד בניין ברובע היהודי בעיר העתיקה. קצין בריטי דפק על הדלת של אחד הרבנים מרבני הקהילה והושיט לו מוט

ברזל קצר. היה זה המפתח לשער ציון. הוא אמר שזאת הפעם הראשונה מזה 1,800 שנה שמפתח לשערי ירושלים נמסר בידי יהודי. ידיו של הרב רעדו והוא העלה תפילה לאל: "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". ואז הוא פנה לאותו הקצין והביע מלים שיהודים ציפו להן זמן כה רב: אני מקבל את המפתח הזה בשם עמי.

במהלך 60 השנה שחלפו הקים העם היהודי מדינה אשר ללא ספק היתה מקור גאווה לאותו הרב. אתם יצרתם חברה מודרנית בארץ המובטחת; אתם אור לגויים. אתם משמרים את מורשת אברהם, יצחק ויעקב. אתם בניתם דמוקרטיה אדירה אשר תשכון לנצח ואשר תוכל תמיד לסמוך על ארצות-הברית לצדה.

יברך האל את ישראל.

(מחיאות כפיים)